दमनक आह। कस्मात् कारणात्। पिङ्गलक आह। यतो ऽद्यास्म द्वने किञ्चिदपूर्वं सत्त्वं प्रविष्टं। यन्महान् शब्दः श्रूयते तस्य च शब्दानुरूपेण पराक्रमेण भाव्यमिति। दमनक आह। यच्छब्दमात्रादपि भयमुपगतः स्वामी तदयुक्तं। उक्तं च यतः।

५ अम्भसा भिद्यते शैलस्तथा मन्त्रो ऽप्यरन्ध्रितः।
पैशुन्याद्भिद्यते स्नेहो वाग्भिर्भिद्यते कातरः ॥११५॥

तन्न युक्तं स्वामिनः पूर्वोपार्जितं वनं त्यक्तुं। यतो भेरिवेणुवीणामृदङ्गतालपटहशङ्खकाहलादिभेदेन शब्दा अनेकविधाः। ततो न शब्दमात्रादेव केवलं भेतव्यं।

१० उक्तं च। अप्युत्कटे च रौद्रे च शत्रौ यस्य न हीयते।
धैर्यं प्राप्ते महीनाथे न स याति पराभवं ॥११६॥
दर्शितभये ऽपि धातरि धैर्यध्वंसो भवेन्न वीराणां।
शोषितसरसि निदाघे नितरामेवोद्धतः सिन्धुः ॥११७॥

तथा च। विपदि न यस्य विषादः सम्पदि हर्षो रणे न भीरुत्वं।
१५ तं भुवनतिलकभूतं जनयति जननी सुतं विरलं ॥११८॥
शक्तिविकल्यनम्रस्य निःसारत्वाल्लघीयसः।
जन्मिनो मानहीनस्य तृणस्य च समा गतिः ॥११९॥

अपि च। अन्यप्रतापमासाद्य यो दृढत्वं न गच्छति।
जातुषाभरणस्येव रूपेणापि हि तस्य किं ॥१२०॥

२० तदेव ज्ञात्वा स्वामिना धैर्यावष्टम्भः कार्यः। न शब्दमात्राद्भेतव्यं। उक्तं च यतः।

पूर्वमेव मया ज्ञातं पूर्णमेतद्धि मेदसा।
यावत् प्रविश्य पश्यामि तावच्चर्म च दारु च ॥१२१॥

पिङ्गलक आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्।

कथा ॥२॥ एकस्मिन् प्रदेशे कश्चिद्भीमायुर्नाम शृगालः क्षुत्क्षामकण्ठ इतश्चे